

Cees van Corrie

Legendes vervliegen. De verhalen vervormen elke keer als ze worden doorverteld, en wat overblijft is sfeer. En een steen in een gevel. 'Cees van Corrie', staat er op de ingemetselde steen op de gevel van Cecil & Street One op de Steenenplaats in Den Burg. Je ziet het als je op het terras van de Kastanjeboom zit. Je zit dan onder het bladerdak van de boom die in 1812 werd geplant door de locoburgemeester, een man uit het geslacht Keijser, een van de voorouders van Cees van Corrie, maar dat weet maar een enkeling. Cees wordt een bon vivant genoemd, een waaghals, een doerak. Door zijn grootte en zijn postuur kon je niet om hem heen. Hij reed op motoren en er was iets met een circus. Verder kom je niet als je op straat rondvraagt.

Als ik Miek aan de lijn heb legt ze me uit dat Corrie van de gevelsteen niet zijn vrouw was, zoals ik dacht, maar zijn vader. Miek is de dochter van Cornelis Pieter Keijser, die in 1901 werd geboren als de zoon van Simon Cornelis Keijser, die de zoon was van Cornelis Keijser. Deze Simon Cornelis, Corrie, kon zijn zoon niets weigeren. Het verhaal gaat dat het behang aan de muren van Brakenstein, het toenmalige woonhuis van het gezin Keijser, vol gaten zat. Die gaten had de kleine Cees erin geschoten met een windbuks. Hij schoot ermee op vliegen. Als Cees een grasrace had verloren, en zijn vader vroeg waarom hij niet gewonnen had, dan antwoordde hij: 'Er waren snellere motoren.' Waarop Simon Cornelis dan voor zijn zoon een nieuwe kocht.

'Is het nou zo interessant wat ik je vertel?', zegt Miek als ze aan mijn keukentafel zit. Ze vraagt zich af of het perspectief niet wat eenzijdig is. Maar juist haar jeugdherinneringen brengen haar vader voor mij tot leven. Cees werd een legende door zijn eigenzinnigheid, en door de ogen van Miek krijgt hij een gezicht. Ze heeft trekken van haar vader. Zijn glimlach lijkt op de hare, en uit hun beider blik blijkt iets van ondeugd en van ongezeglijkheid. Miek heeft een fotoboek voor me meegebracht. De eerste foto is een trouwfoto. Cees is dan 38, zijn vrouw 10 jaar jonger. Ze kijken naar elkaar, niet naar de camera. De foto is zwart-wit, maar verderop in het album zit een kleurenfoto. Daarop kijkt Cees grijnzend het beeld in. Zijn haar is donkerblond, zijn ogen blauw, en hij heeft dan al het postuur zoals Miek zich haar vader herinnert: groot en massief. Miek vertelt me dat hij ruim 130 kilo woog. Hij zit in een Chevrolet Cabrio, een van de vele cabrio's die hij heeft gehad. Miek heeft de beste herinneringen aan de jeep die hij net na de oorlog had, een legerjeep met een platte bak waar machines mee vervoerd werden voor het loonbedrijf dat hij naast zijn vee- en landbouwbedrijf aan de Kogerweg had. Op verjaardagsfeestjes vervoerde hij er kinderen mee naar het Dennenbos of naar het strand. Heel veel kinderen, de verjaardagsfeestjes van Miek en haar tweelingbroer waren populair. Cees bakte dan broden met rozijnen, zo groot dat ze over het bakblik heen rezen. Daar ging een dikke laag roomboter op, en dan werden de plakken onder de kinderen verdeeld.

Miek vertelt me over zijn inventiviteit. Ze heeft in haar servieskast een theepot van hem, waarvan hij het kapotte raffiahandvat heeft vervangen door een stuk gas slang. Het raam van het huis op de Steenenplaats verving hij door een raam uit de buffetkast, nadat het tijdens een bombardement was weggeblazen. Toen er bij regen en wind hout gehaald kon worden van de jaarlijkse kap in het Dennenbos, kwamen meerdere mensen hopeloos vast te zitten met hun auto's. Cees reed ze triomfantelijk voorbij met paard en wagen. Hij had allang voorzien dat de paden onbegaanbaar waren. 'We mochten veel van hem,' zegt ze, 'Hij was niet van dat bange.' Ze laat me foto's zien van haarzelf, een kind nog, waarop ze in haar eentje een paard door de straten van Den Burg ment. Op een andere foto staat ze als tienermeisje met vriendinnen op het strand, vier meisjes en een uitgespannen paard voor een dresseerkar op een zonnige zomerdag. Ze vertelt ook over die keer dat ze met haar broer, ieder aan een kant, op de voorwielkappen van de jeep lag terwijl Cees over de Badweg reed. Ze lagen languit, en hielden zich vast aan de stalen beschermroosters die over de voorlampen zaten. Een agent hield hen aan, en verweet hem dat het levensgevaarlijk was wat hij zijn kinderen liet doen. Cees haalde zijn schouders op en antwoordde: 'Ik moet toch zeker zelf weten hoe ik mijn kinderen vervoer?'

Dat hij een man van bravoure was en dingen ondernam die anderen als onverantwoord zouden beschouwen, blijkt ook uit andere verhalen. De bekendste daarvan is dat hij met Bob Kuiper uit De Waal op een sloepje met een klein zeil en een buitenboordmotor naar Engeland is gevaren. Ze hadden zich laten uitdagen tot een weddenschap. Als ze het zouden redden kregen ze een kratje bier. Het werd een hachelijke onderneming die veel langer duurde dan ze van te voren hadden bedacht. De motor begaf het, ze moesten roeien en het weer was slecht. Ze beleefden angstige momenten, en op het laatste deel van de reis was er niets anders meer te eten dan dat ene dropje dat ze door tweeën deelden. En er is het verhaal van hoe Sarasani aan zijn naam kwam. Het was oorlog op Texel, en de Duitsers vorderden overal op Texel paarden. Ze vorderden ook Cees' schuur om de paarden in te stallen. Dat veroorzaakte onrust, al die paarden die elkaar niet kenden. Cees vond het net een circus, en spijkerde uitdagend een bordje op de muur met de naam Sarasani, naar het beroemde Duitse circus dat toen nog voornamelijk paarden had. De Duitsers konden het wel waarderen.

Miek vertelt me hoe ze zich als kinderen verheugden op de verhalen van Cees. Hij kon ontzettend goed vertellen. En ook al herhaalde hij keer op keer dezelfde verhalen, ze verveelden nooit. Cees voerde het hoogste woord op feesten en verjaardagen. Omdat hij zijn verhalen zo smeugig wist te vertellen, maar ook omdat Cees' leven avontuurlijker was

dan dat van menigeen. Toen ik op straat rondvroeg, vertelden mensen me dat er een verhaal bestaat over een motor. Ik vind het terug in een stuk dat Jacques Dijt schreef over Cees voor het tijdschrift van de Historische Vereniging Texel. Motoren met een zijspan waren in die tijd een zeldzaamheid, maar Cees had er een. Hij dook zover mogelijk onderuit in het zijspan en bestuurde met één hand de motor. Zo leek het van een afstand of er een motor zonder berijder rond reed. Het gebeurde ook wel eens dat de hond op het zadel zat.

Als Miek, goed ingepakt tegen de koude Oostenwind, klaar is om te vertrekken, herinnert ze zich nog een verhaal. Ze moet er op voorhand al om lachen. Ze vertelt hoe Cees naar toneelvoorstelling ging met zijn vrouw en met wat vrienden. Ze namen plaats op de balkons. Beneden zaten de notabelen. Toen de voorstelling was begonnen, stond Cees op en blies iets van de brede balkonrand naar beneden: niespoeder!

Judith Ploegman

Met dank aan Corina Hordijk voor het idee, aan Martina Jimmink voor haar verhalen en het telefoonnummer van haar tante, en aan de dames van de Oudheidkamer voor het meedenken. Grote dank aan Miek Jimmink, die zo vrij was me een inkijkje in haar leven te geven en die zo meeslepend aan mijn keukentafel kwam vertellen.